

□ Czas czytania: 2 min.

Jestem lekarzem onkologiem z wieloletnim doświadczeniem zawodowym. Zacząłem uczęszczać do szpitala dziecięcego i stałem się pasjonatem onkopediatrici.

Widziałem na własne oczy dramaty moich małych pacjentów, niewinnych ofiar raka. Aż do dnia, kiedy w moim życiu pojawił się anioł. Mój anioł pojawił się w postaci 11-letniej dziewczynki. Przez dwa długie lata była poddawana różnym zabiegom, zastrzykom i ogromnemu cierpieniu, w tym programom chemioterapii i radioterapii, ale nigdy nie widziałem, żeby mój mały aniołek drżał.

Widziałem, jak często płakała; widziałem też strach w jej małych oczach, ale to ludzkie.

Pewnego dnia przyjechałem do szpitala i zastałem mojego aniołka samego w jej małym pokoju. Zapytałem ją o jej matkę. Odpowiedź, której mi udzieliła, nawet dziś nie mogę opowiedzieć bez odczuwania głębokich emocji.

„Panie doktorze”, powiedziała mi, „moja matka często wychodzi z pokoju, aby płakać, chowając się na korytarzach. Kiedy umrę, myślę, że pozostanie w niej wiele nostalgii. Ale ja nie boję się śmierci. Nie urodziłam się dla tego życia”.

Zapytałem ją: „Czym jest dla ciebie śmierć?”.

„Doktorze, kiedy jesteśmy mali, często chcemy spać w pokoju rodziców, a rano budzimy się we własnym pokoju, prawda?”.

„Tak, chcemy”, odpowiedziałem.

A ona powiedziała: „Pewnego dnia pójdę spać, a mój Ojciec przyjdzie mnie znaleźć i obudzę się w jego domu.

To będzie moje prawdziwe życie”.

Stałem skamieniały, nie wiedząc, co powiedzieć. Byłem zaskoczony dojrzałością i duchową wizją tego dziecka.

„A moja mama zostanie z większą nostalgiją” – dodała.

Wzruszony, powstrzymując łzy, zapytałem: „Co dla ciebie oznacza 'nostalgia', moje dziecko?”.

„Nostalgia to miłość, która pozostaje”.

Dziś, w wieku 53 lat, wyzywam kogokolwiek, by podał lepszą, bardziej bezpośrednią i prostą definicję słowa nostalgia: to miłość, która pozostaje i nie odchodzi!

Mój mały aniołek odszedł wiele lat temu. Ale zostawił mi wspaniałą lekcję, która pomogła mi uczynić moje życie lepszym, starać się być bardziej ludzkim i delikatnym w stosunku do moich pacjentów, odkryć na nowo prawdziwe wartości. Jakie to piękne, że istnieje nostalgia, miłość, która pozostaje na zawsze! Bądźmy

bardziej ludzcy, mili dla ludzi. Żyjmy po prostu. Kochajmy hojnie. Troszczmy się intensywnie. Mówmy uprzejmie, a przede wszystkim nie wymagajmy zbyt wiele.